

Uháněli jsme po dálnici. Venku panovala pořádná plískanice a přes prudký déšť bylo vidět sotva na pár metrů. Teď na konci února se počasí bláznivě měnilo, jako by byla zima rozhodnutá předat vládu jaru, ale na poslední chvíli se ještě rozmyslela. Ráno sníh pokrýval chodníky a střechy domů, a k večeru už po něm kvůli dešti nebylo ani památky. Nevím, jestli byla horší sněhová vánice nebo dešťová smršť. Ani v jednom se nedalo řídit.

„Kam tak pospícháš?“ mračil se můj tchán, který se na místě spolujezdce nervózně vrtěl a křečovitě držel držadla nade dveřmi.

„Prostě už chci být doma,“ pokrčil jsem rameny. Na okamžik jsem ztratil přehled o tom, kde na vozovce se nacházím. Mhouřil jsem oči do šera a snažil se najít přerušovanou čáru. Najednou se rozpršelo ještě víc a stěrače, i když zapnuté na nejvyšší rychlost, si s proudy vody nebyly schopné poradit.

Čeněk se uchechtl a zamrkal na mne. „Copak tě ta novomanželská horečka ještě nepřešla?“

„Nikdy.“ Vypl jsem hrud' a vysloužil si tím pořádný štouchanec do ramene. Zasněně jsem si vybavil svou báječnou ženu. Teď po svatbě byl náš vztah ještě hlubší a krásnější než kdy dřív. Jako bychom se až teprve manželským slibem oddali opojení z toho, že teď je to už oficiálně napořád; ona patří jen mně a já jí. Samozřejmě mělo na mém štěstí podíl i to, že se koncem roku stanu hrdým otcem. Pavla byla těhotná teprve pár týdnů a já bych nejradši popohnal čas, nemohl jsem se totiž dočkat, až si to malé pochovám. Po dítěti už jsem dlouho toužil, byl teď naprosto spokojený a toho pocitu se nemohl nabažit. A právě proto jsem tolik spěchal, abych s Pavlou mohl zase být, protože každý okamžik bez ní mi připadal promarněný.

„Doufám, že nezůstanete jenom u jednoho,“ řekl Čeněk, jako by mi četl myšlenky.

Usmál jsem se. „Já taky. Vyrůstal jsem jako jedináček a nebylo to ono. Chtěl bych velkou rodinu.“

„To je dobře,“ řekl a poplácal mě po rameni. „Rád bych si myslel, že kdyby tu Anežka pořád ještě byla, měli bychom... nevím, alespoň čtyři.“

Zasmáli jsme se.

„Čtyři. To je pěkné číslo...“

„Vážně, Bene. Když jste mi to řekli,“ usmál se a zavrtěl hlavou, „takhle nadšený už jsem dlouho nebyl.“

„Už jsme se o dítě dlouho snažili,“ řekla vám to Pavla někdy? Myslel jsem, že se to možná ani nestane, když jsem ji našel jedno ráno v koupelně s těhotenským testem.“ Vybavil jsem si ten okamžik. Nehybně seděla na okraji vany a zírala na tyčinku testu.

„Pavlo?“ zeptal jsem se. „Jsi v pořádku?“

„Je pozitivní,“ zašeptala.

Měl jsem takovou radost, že jsem ji vytáhl na nohy a přitiskl k sobě. Zatočil jsem se s ní a opakoval, že budeme mít dítě. Po chvíli jsem si uvědomil, že Pavla je pořád tichá a zamyšlená.

„Copak ty nemáš radost...?“

„Mám,“ pípla. „Jen mě zaskočilo, že... že se to konečně povedlo!“

Vykouzčila pak na tváři úsměv a mně se ten okamžik navždycky otiskl do paměti. Čeněk znovu promluvil a rozehnal tak moji vzpomínku. „Co na to říkali tví rodiče?“

„Ještě to neví. Chceme jim to říct zítra.“

Představil jsem si, jak se asi budou tvářit, až jim tu novinu povíme. „Budou celí bez sebe. Už mě o vnouče dlouho uháněli. Hlavně máma. Těší se, až z ní bude babička.“

„Když už mluvíme o babičkách, Věrka z toho měla obrovskou radost,“ řekl Čeněk.

Vybavil jsem si, jak Pavla mluvila se svou babičkou po telefonu těsně poté, co jsme to oznámili Čeněkovi. Litovala, že jí to nemůže říct osobně, ale Věrka bydlela v malém koutku Čech téměř dvanáctset kilometrů odsud. Z Ženevy to bylo příliš daleko na to, abychom se za ní vydali na návštěvu jen tak na otočku.

Znovu jsem sešlápl plyn a zamžoural do toho příšerného lijavce venku.

„Já tomu tvému nadšení rozumím,“ uznal Čeněk. „Taky jsem byl takový, když jsem si vzal Anežku. Utíkal jsem z práce, abych stihl dřívější autobus a mohl být co nejdřív s ní. Ona mi chodila naproti, někdy došla až k zastávce, jindy jsem ji potkal až na půl cesty, protože jsem tolik pospíchal domů. Vzal jsem ji do náruče a točil se s ní, dokud mě neodstrčila. Jak ta se uměla smát! Často mě s ní chlapi z práce viděli a každé ráno si mě dobírali: ‚Vypadáš jako zamilovanej studentík.‘ a ‚Nemáš odřený kolena, ženáci?‘ Ale já vím, že mi záviděli a potají si přáli, aby takovou Anežku měli taky.“

Čeněk o své ženě nevyprávěl často. Měl jsem za to, že i po těch letech ho její smrt moc rmoutí. Když ale začal takhle nahlas uvažovat, oba jsme mu s Pavlou rádi naslouchali. Ona tajila dech a cenila si toho okamžiku, jako by to byl malý zázrak, a já... no, rád jsem si představoval, že můj vztah s jeho dcerou bude už napořád stejně idylický. Její rodiče byli celé roky zamilovaní a užívali si každý den jako by měl být poslední. I když to bylo hodně smutné, když Anežka zemřela, Čeněk tvrdil, že by ani jediný den s ní za nic na světě nevyměnil. I já jsem se ohledně jeho dcery cítil stejně. Tušil jsem už od prvního okamžiku, že jestli ve mně najde stejné zalíbení jako já v ní, mohli bychom mít dokonalý vztah.

Pavly jsem si poprvé všiml, když s nosem hluboko zabořeným do knihy procházela školní chodbou. Nemyslím, že bych na ten okamžik někdy dokázal zapomenout. Byla krásná takovým bohémským způsobem. Světle hnědé mikádo jí spadalo do obličeje a ona se ty neposlušné prameny snažila zastrčit za ucho, aby jí nepřekážely ve čtení. Měla na sobě staré, ošoupané džíny, a pomněnkový svetr stejné barvy, jakou měly její oči, těsně obepínal její štíhlou postavu. I přesto nevypadala obyčejně. Pomalu kráčela chodbou a ruch kolem sebe nevnímala. Prstem si jemně přejížděla přes spodní ret, jako by čtení prožívala nejen v mysli, ale i tělem. Jiný student do ní omylem vrazil, ale Pavla jako by to ani nepostřehla. Tolik byla ponořená do toho příběhu.

Na malou chvíli se zastavila a otočila stránku. Musel jsem se usmát, protože jsem v ní viděl sám sebe. Líbila se mi nejen proto, že jsem svou lásku k literatuře mohl snadno porovnávat s tou její, ale protože byla prostě jiná.

Krátce na to jsem ji uviděl sedět v přední lavici na jedné ze svých hodin a uvnitř tiše zaplesal. Byl jsem rád, že ji budu moct učit. Čekal jsem pak celý školní rok, než

jsem ji po maturitě mohl pozvat na večeři. Ale to čekání stálo za to. Už od začátku předčila všechny mé předešlé lásky. Ty totiž byly jen takovými malými vlnkami na moři. Pohupovaly mnou dost na to, abych to ucítil, ale to bylo vše. Zato Pavla byla vším, o čem jsem kdy snil. Vynesla mě vysoko nad hladinu, unášela mě dál a dál a já si tam nahoře, na té obrovské vlně připadal jako Bůh.

Nejlepší na tom bylo, že ten pocit nepominul ani po pěti společných letech. Zařadil jsem se teď do rychlejšího pruhu a zdálo se, že jej mám jen pro sebe. Myslel jsem na to, jak se ke mně Pavla přivine, jakmile vejdu do dveří, a řasy se jí při polibku na uvítanou budou třást jako neposední motýli. Ucítil jsem v podbříšku zachvění a zlehka sešlápl plyn. Jel jsem sotva polovinou doporučené rychlosti a i přesto se to nepatrné zrychlení zdálo být obrovským hazardem. Můj spolujezdec zaprotestoval zamručením.

„Tys někoho takového našel, Bene,“ pokračoval pak Čeněk ve svém krátkém proslovu, „takže koukej zpomalit, protože bys Pavle neudělal moc velkou radost, kdybys vůbec nedošel.“

Bylo to jako zaklínadlo. Jakmile svou myšlenku vyslovil, nebezpečně blízko před námi se objevila dvojice světel a rychle se přibližovala. Svedl prudký déšť jiného řidiče z cesty nebo snad já sjel z té své, zatímco jsem naslouchal vzpomínkám tchána?

Na dlouhé úvahy jsem ale neměl čas. Než se obě vozidla setkala v ohlušujícím třesknutí, stačil jsem si vzpomenout jen na jediné. Na pás, kterým jsem se nepřipoutal.